

[Hans Jørgen Jensen]

sion til ATP overhovedet, idet ATP-lovens reelle formål var at udbygge egenpensionen – jeg vil gerne understrege: egenpensionen – og en sådan egenpension bliver relativt mindre, desto flere ydelser ordningen indeholder.

Til spørgsmålet om forhøjelse af den specielle grænse fra 15 pct. til 20 pct. for anbringelse af ATP-midler i et enkelt selskabs aktier skal jeg sige, at udviklingen har medført, at det nu er nødvendigt med denne forhøjelse, som vi derfor kan anbefale.

Vi kan ligeledes anbefale de tekniske justeringer af det fastsatte timetal for den beskæftigelse, der er bestemmende for betaling af $\frac{1}{3}$ eller $\frac{2}{3}$ ATP-bidrag for månedslønnede.

Lawaetz (FP):

Jeg havde nok ikke helt forventet, at arbejdsministeren skulle være enig med fremskridtspartiet. Det ville i hvert fald set med vore øjne betyde, at det var gået noget tilbage for os.

Vi behandler jo disse to lovforslag sammen, og det blev sagt af den socialdemokratiske ordfører, at det var overflødigt, at vort lovforslag var kommet frem. Der er det interessant at bemærke, at vi har fremsat vort forslag allerede den 23. november 1977, hvorefter arbejdsministeren fremsætter sit to måneder senere, nemlig den 20. januar. Når det er interessant, er det også, fordi det er rigtigt, at vi diskuterede det i juni måned, men grundideen er retfærdigvis kommet fra os.

På daværende tidspunkt ville man ikke tale om ens ægtefællepension, idet man henviste til hensyntagen til økonomi og ATP-fondens bestyrelse osv. I alle tilfælde finder vi ligesom regeringen, at det er en idé, der yder retfærdighed, og da det som sagt er vort eget oprindelige forslag, kan vi hurtigt blive enige om det.

Det er i øvrigt ikke svært for os, da vor politik hele tiden har været ligestilling på alle felter. Vil man sige, at jeg ikke var helt enig med de øvrige ordførere, da vi generelt behandlede forslagene om ligestilling mellem kønnene i sidste uge, var det, fordi de behandlede EF-påvirkede lovforslag var overdrevne og overflødige.

Debatten om de to lovforslag i dag må gå på, hvilket der er det bedste, og dér er vi måske ikke helt enige. Jeg er af den opfattelse, at vort lovforslag er langt det bedste. Vi fore-

slår bl. a., at man i § 9 streger ordene »efter begæring«. Det blev omtalt af arbejdsministeren og ordføreren for socialdemokratiet. Vi mener ikke, at der er nogen mening i, at eventuelle enker og enkemænd skal snydes, fordi de ikke kan følge med i lovjunglen og ikke får indgivet deres begæring rettidigt. Vi mener i øvrigt, at det er et problem, som et EDB-system meget let vil kunne klare.

Når vi foreslår § 10 strøget, er det ganske rigtigt også med henvisning til administrative udgifter; det drejer sig jo i virkeligheden kun om nogle elendige håndører.

Bødebestemmelserne for eventuel forglemelse i §§ 33 og 34 er vi også imod. Jeg kan nævne, at apparatet fungerer godt, som der blev sagt. I mit eget firma var vi ude for engang at indbetale én dag for sent, og dette indbragte en bøde. Systemet fungerer fremragende. Om det så er menneskevenligt, er noget andet, men det er det nok ikke. Disse efter vor opfattelse forbedringer kan vi jo diskutere under udvalgsarbejdet.

Det var ligestillingen, men så hører enigheden med socialdemokratiet antagelig op, selv om vi i denne omgang som også sagt ikke går videre end til at foreslå, at indbetaling til ATP-fonden ophører. Det er jo ikke nogen hemmelighed, at fremskridtspartiet er imod denne ordning. Regnskabsbesværet, der blev omtalt som værende ingenting, fordi det for den enkelte kun udgør små beløb, er slet ikke umagen værd. Nu blev det sagt, at det ikke kostede noget, men ifølge ATPs regnskab for 1976 har det trods alt kostet 39 mill. kr. at administrere en udbetaling på 152 mill. kr.

For at undgå misforståelser med hensyn til, hvis forslag der er bedst, vil jeg gerne tilføje, at såvel lønmodtagernes som arbejdsgivernes bidrag går direkte ned i lønmodtagernes lomme. Ingen skal snydes, som de jo vitterlig bliver, dersom de dør før pensionsalderen og ikke efterlader sig en enke eller en enkemand. Med hensyn til arbejdsministerens bekymring for nationaløkonomien er det nu ikke de dér 3 gange 6 øre, der ødelægger det hele.

Når jeg tillader mig at kalde det småbeløb, er det, fordi vi netop i øjeblikket er inde i en overbudskonkurrence fra alle partier, hvad angår pensioner. Vi er heldigvis på det felt fri for at deltage i denne vældige konkurrence om vælgernes gunst, da vi hele tiden har